

Millija un Sīla. Pasaka par draudzību un pārmērīgu pieķeršanos.

Reiz kādā tālā zemē dzīvoja meitene Millija un viņas mazais draugs – kaķēns Sīla. Meitenei tik ļoti patika viņas garspalvainais mīlulis, ka viņa to visur staipīja līdzī. Millija lepojās ar savu mazo draugu un gribēja to visiem izrādīt. Viņa ņēma Sīlu līdzī, ejot pie citiem bērniem pagalmā spēlēties, stiepa viņu istabā, kad kaimiņiene atnāca aprunāties ar Millijas vecākiem. Sīla, kā likās, īpaši neiebilda – viņam bija mierīgs, pakļāvīgs raksturs.

Vēl Millijai patika Sīlu stipri, stipri samīlot – nu tik stipri, ka dažreiz pat Sīla, kurš bija tik piekāpīgs un pacietīgs, neizturēja un aizmuka, lai pēc tam kautrīgi un mazliet nokaunējies nāktu atpakaļ.

Kādu rītu Millija atklāja, ka viņas draugs bija pazudis. Izmeklējusi viņu visās malās, viņa raudādama skrēja pie mammas: “Sīla pazudis! Sīla pazudis!” Mamma iejūtīgi samīļoja Milliju un apsoliya palīdzēt meklēt. “Sīla! Sīla!” viņas sauca gan mājā iekšā, gan pagalmā un pat izgāja uz ielas. Kur gan viņš varēja būt pazudis?! Sīla taču nebija kā citi kaķi, neklaiņoja, kur pašam tīk, bet vienmēr izvēlējās spēlēties savas mazās saimnieces tuvumā.

Millija bija izmisumā. Viņa nevarēja to pieņemt. Meitene dusmojās un apsūdzēja – nesaprotot, ko vainot šajā situācijā, viņa vainoja visus, ko vien varēja. Millija kliedza, ka mamma viņu nesaprot un pietiekami cītīgi nemeklē Sīlu, viņa vainoja kaimiņu, kurš droši vien redzēja Sīlu aizejam un neapturēja viņu, un tētis arī bija vainīgs, jo nebija mājās šajā tik traģiskajā brīdī. Millijai likās, ka, ja viņa kliedz pietiekami skaļi, apkārtējie padosies un metīsies meklēt viņas pazudušo mīluli. Viņa jutās tik bezspēcīga un tik ļoti ilgojās, lai kāds to visu ātri atrisinātu.

Pieaugušie Milliju mierināja, bet īpaši nesteidzās iet meklēt Sīlu. Millija turpināja dusmoties un skaļi raudāt. Viņai likās, ka pieaugušie pret viņu izturas netaisnīgi. Beigās, galīgi piekususi, viņa norima. Taču sirds nebeidza sāpēt. Viņa klusībā sāka vainot arī pašu Sīlu. Kā gan viņš tā varēja?! Millija viņu taču tik ļoti mīlēja, bet viņš vienkārši ņēma un aizgāja... Nē, nevar būt, ka tā vienkārši aizgāja. Sīlu droši vien kāds nozaga! Jā, tiešām, Sīla ir nozagts! Tad jau jāgriežas policijā! Millija jau atkal skrēja pie mammas ar savu lielo sāpi un purināja viņu aiz piedurknes. Mamma dziļi nopūtās.

“Labi, labi, mēs meklēsim Sīlu. Izliksim visā apkārtnē paziņojumus. Varbūt kāds viņu ir redzējis,” mamma beidzot piekrita. Millija mazliet nomierinājās. Viņā atgriezās gandrīz jau pilnīgi zaudētā cerība. Galu galā, mamma viņu tomēr mīlēja, vai ne. Patiesībā Millija jutās tik aizkustināta, ka iedeva mammai buču. Mamma pasmaidīja un teica, ka gan jau viss beigsies labi. Meitene bija pavisam laimīga un iekārtojās uz iemigšanu mammas rokās. Pusaizmigusi viņa juta, kā mamma viņu ieliek gultiņā. Gribējās vēl ko teikt, bet miegs izrādījās stiprāks par mazo Milliju.

Pamodusies meitene izdzirdēja svešas balsis. Viņa bija piemirsusi par skumjo notikumu un mēģināja saprast, kam gan pieder šīs balsis. Ziņkārība bija tik spēcīga, ka jau pēc mirkļa, sev neraksturīgi ātri saģērbusies, Millija bija ārā no savas istabas un sīkiem solīšiem skrēja balsu virzienā.

Priekšnamā stāvēja kāda sveša sieviete, un viņai līdzī bija maza meitene. Ak, jā, tur bija arī vēl kāds vīrietis, kurš kaut ko nopietni skaidroja Millijas mammai. Un mazajai meitenei rokās bija... Sīla! Tas bija Sīla! Millija sajūsmināta skrēja samīlot savu mīluli, taču bija spiesta apstāties. Mazā svešā meitene turēja Sīlu, cieši piespiedusi sev klāt, un, kā izskatījās, nemaz nedomāja to atdot Millijai. Millija lielā pārsteigumā paskatījās uz mammu. Mamma mierinot pasmaidīja un centās izskaidrot Millijai notiekošo.

Izrādījās, ka svešā meitene bija atradusi noklīdušo Sīlu un to ļoti iemīlējusi. Viņa bija dzīvniekam pieķērusies un vairs negribēja no tā šķirties. Millija juta, ka viņā atkal pamostas vecās dusmas. Tas nebija godīgi!

Mamma steidzās šo lietu atrisināt. Viņa ierosināja, ka svešā meitene varētu nākt ciemos un kādu laiku paspēlēties gan ar Milliju, gan ar Sīlu. Millija nedaudz padomāja un secināja, ka tas nebūt nav slikts risinājums. Tā nu viņa piekrita. Svešā meitene atdeva Sīlu atpakaļ Millijai. Millijas sirds kūsāja no prieka. Taču Sīla izskatījās bēdīgs. Viņam izdevās izrauties no Millijas apskāvieniem, un viņš nervozi kustināja asti. Millija bija galīgi mēma.

Taču tas vēl nebija viss. Nu jau visiem par neviltotu pārsteigumu, Sīla sāka runāt. “Man sāp, kad tu mani tā saspied,” Sīla pavisam skaidri teica. Millija nespēja to aptvert. Viņas kaķis runāja cilvēka balsī, un turklāt vēl teica tādas lietas. Pēc klusuma brīža meitene sāka skaļi raudāt: “Sīlam nepatīk, ka es viņu samīļoju!” Mamma atkal nāca talkā: “Es domāju, ka viņam patīk, ka tu viņu mīļo. Tikai laikam būtu labi to darīt saudzīgāk un varbūt ik pa laikam paskatīties un apjautāties, kā Sīla jūtas.” Millija jutās aizvainota, tomēr ieklausījās tajā, ko mamma teica. Tik ļoti viņa negribēja, lai Sīla ietu projām no mājām. Viņa sakoncentrēja visus savus dvēseles spēkus, piegāja pie Sīlas un teica: “Piedod, ka es tevi tik ļoti saspiedu. Es tā vairs nedarīšu.” Tad viņa pavisam saudzīgi noglāstīja savu mīluli. “Tā jau labāk,” Sīla pasmaidīja. Un Millija saprata, ka tā patiešām būs labāk.

Meitene izskatījās tik piemīlīga, kad lūdza savam mīlulim piedošanu. Sīla bija mīkstsirdīgs. Viņš uzreiz piedeva un ielēca atpakaļ savas saimnieces rokās. Tagad Millija viņu turēja kā dārgu porcelāna vāzi. Visi jutās aizkustināti un laimīgi būt atkal kopā.